

HUGSANIR

EFTIR VICTOR HUGO

Um mig er það sagt, að ég hafi mestar mætur á því fágætasta. Þetta er satt. Þegar mér koma í hug orðin: frelsi mikilleiki, göfugleiki og drengskapur, finn ég alltaf að ég hef mestar mætur á því fágætasta.

Komið getur það fyrir, að sá sem á talar er dreginn sýni að hann er meiri maður einmitt fyrir það en ella. Öfundsjúki maður, gáðu að þessu : að sá sem annan svíkur liður eins mikla þraut af samviskubitinu, eins og sársauka þann, sem hinn verður að þola vegna tiltrúar þeirrar, er hann bar til þess fláráða.

Margir vinir eru eins og sólskífan :
þeir sýna hvað degi liður einungis þegar sólin skín.

Fíllinn er lítið eitt varnarmeiri gegn maurnum en maurinn gegn fílum.

“Þú sér vegginn þarna ? ”
“Já, herra hershöfðingi ”
“Hvernig er hann litur ? ”
“Hvítur, herra minn.”
“Eg segi hann sé svartur.
Hvernig er hann litur ? ”
“Hann er svartur, herra minn”
“Þú ert góður hermaður ”

Guð minn góður ! En sú tilbreytni fegurðarinnar bæði í náttúrinni og listinni. Líkamsfegurð kvennmansins líkist marmaranum, en marmarinn í líkneskinu fær sér friðleiksgerfi konunnar.